

Feri feltápáskodott helyéről s szó nélkül kifordult az ajtón. Mikor az utcára ért, megállt. Tompán, kábultan nézett maga elé.

A kis hagyatéka, amit valaha olyan hálával fogadott volna, ime . . . Nem volt már szüksége reá, nem örült neki. Ám valami nagy, pótolhatatlan veszteség érzése zuhant reá, melyet kábán és sajogva tapogatott magában.

Kis Mihály meghalt. S miután a ragaszkodó szeretet örömét már egyszer kilopta lelkéből, most ezzel az utolsó gondoskodással elrabolta tőle a fájó seb egyetlen jogos vigasztát : hogy szidalmazhatta . . .

Ezek után már hogyan beszéljen róla? Önmaga előtt szégyenítette meg kegyetlenül. Kis könnyű gördült ki a szeméből :

— Őt siratom? — hökkent meg. Nem, nem őt siratta ; csak egy kis könnyű hullott ki a szeméből s lassan leszivárgott kezére.

Nagy Berta.

A HEGYLAJÓ HAZATÉR.

*Az emberek elől fuss, menekülj:
nem véreid már s úgy állsz egyedül.*

*Oda menj, ahol nincsen szóbeszéd
s nem hallasz mást, csak rétifű neszt.*

*Az erdőrengeteg még a tied,
a fenyves, szikla, víz a régiek.*

*Megcirógat a bokor is, a lomb,
s a százéves tölgy regét sűgva zsong.*

*S a régi ház, az ősi rom, ahol
játszottál, bús szavadra válaszol.*

*Csak ők hívek hozzád még ideleln,
őket nem érti meg az idegen.*

*Az ő hűségük — év jön, év szalad —
az megmaradt neked és megmarad!*

Mihály László.